

FI

FI

FI

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 22.12.2008
KOM(2008) 888 lopullinen

KOMISSION KERTOMUS,

**annettu vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta taloudellisiin
seuraamuksiin 24 päivänä helmikuuta 2005 tehdyn neuvoston puitepäätöksen
2005/214/YOS 20 artiklan perusteella**

KOMISSION KERTOMUS,
annettu vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta taloudellisiin
seuraamuksiin 24 päivänä helmikuuta 2005 tehdyn neuvoston puitepäättöksen
2005/214/YOS 20 artiklan perusteella

1. JOHDANTO

1.1. Taustaa

Puitepäättöksessä 2005/214/YOS sovelletaan vastavuoroisen tunnustamisen periaatetta oikeus- tai hallintoviranomaisten määräämiin taloudellisiin seuraamuksiin niiden täytäntöönpanon helpottamiseksi muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, jossa seuraamukset on määrätty. Tampereella kokoontuneen Eurooppa-neuvoston päätelmien mukaisesti Euroopan unionin neuvosto päätti 29. marraskuuta 2000, että tällaisen säädöksen antaminen olisi asetettava etusijalle toimenpideohjelmassa rikosoikeudellisten päätösten vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen täytäntöönpanemiseksi.

Tätä puitepäättöä sovelletaan kaikkiin rangaistaviin tekoihin, joista voidaan määrätä taloudellisia seuraamuksia. Lisäksi puitepäättöksessä luetellaan 39 rangaistavaa tekoa, joihin ei sovelleta kaksoisrangaistavuuden tutkimista.

1.2. Jäsenvaltioiden ilmoitukset direktiivin täytäntöönpanosta

Komissio oli saanut lokakuuhun 2008 mennessä ilmoitukset kansallisista laeista, jolla puitepäättöksen säännökset saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, seuraavilta 11 jäsenvaltiolta: Alankomaat, Itävalta, Latvia, Liettua, Ranska, Slovenia¹, Suomi, Tanska, Tšekki², Unkari ja Viro. Seuraavat 16 jäsenvaltiota eivät ole toimittaneet ilmoitusta: Belgia, Bulgaria, Espanja, Irlanti, Italia, Kreikka, Kypros, Luxemburg, Malta, Portugali, Puola, Romania, Ruotsi, Saksa, Slovakia ja Yhdistynyt kuningaskunta.

1.3. Arviointimenetelmä ja -kriteerit

Puitepäättöksen 20 artiklan mukaan komission on laadittava kirjallinen kertomus toimenpiteistä, joita jäsenvaltiot ovat puitepäättöä noudattaakseen toteuttaneet viimeistään 22. maaliskuuta 2007. Kertomuksen laadinta on viivästynyt sen vuoksi, että komissiolle oli toimitettu riittämätön määrä ilmoituksia puitepäättöksessä asetettuun alkuperäiseen määräaikaan mennessä.

Puitepäättökset velvoittavat jäsenvaltioita saavutettavaan tulokseen nähden, mutta jättävät kansallisten viranomaisten valittaviksi muodon ja keinot (selkeyden, oikeusvarmuuden ja vaikuttavuuden perusteella). Puitepäättöksiin ei liity välitöntä oikeusvaikutusta. Sen sijaan Euroopan unionista tehdyn sopimuksen VI osaston mukaisesti tehtyihin puitepäättöksiin on sovellettava yhdenmukaisen tulkinnan periaatetta.³ Koska komissiolla ei ole valtuuksia

¹ Saatu EU:n neuvoston pääsihteeristöstä.

² Ks. edellinen alaviite.

³ Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen asia C-105/03, Pupino, tuomio 16.6.2005 (EUVL C 193, 6.8.2005, s. 3).

aloittaa rikkomusmenettelyä sellaista jäsenvaltiota vastaan, jonka väitetään jättäneen toteuttamatta tarvittavat toimenpiteet kolmannen pilarin nojalla tehdyn neuvoston puitepäättöksen säännösten noudattamiseksi, tässä kertomuksessa arvioidaan pelkästään ilmoituksensa toimittaneiden yhdentoista jäsenvaltion toimenpiteitä.

2. ARVIOINTI

1 artikla – Määritelmät

Puitepäättöksen 1 artiklassa määritellään termit 'päättös', 'taloudellinen seuraamus', 'päättöksen antanut valtio' ja 'täytäntöönpanovaltio'.

Alankomaiden, Tšekin ja Unkarin täytäntöönpanosäännökset kattavat kaikki nämä termit, mutta useimmat jäsenvaltiot (Itävalta, Ranska, Slovenia, Suomi, Tanska, Viro) ovat saattaneet osaksi kansallista lainsäädäntöään ainoastaan 'päättöksen' ja 'taloudellisen seuraamuksen' määritelmät. Latvia ja Liettua ovat saattaneet osaksi kansallista lainsäädäntöään ainoastaan 'taloudellisen seuraamuksen' määritelmän. Useat direktiivin täytäntöönpanosäädökset eivät sisällä kaikkia määritelmien osatekijöitä. Esimerkiksi Tšekin kansallisessa lainsäädännössä ei tunnusteta lainkaan oikeushenkilöiden vastuuta.⁴

2 artikla – Toimivaltaisten viranomaisten määrittäminen

Tässä artiklassa veloitetaan jäsenvaltiot ilmoittamaan neuvoston pääsihteeristölle ja komissiolle puitepäättöksen mukaisesti toimivaltaiset viranomaiset. Kukin jäsenvaltio voi, jos sen järjestelmän rakenne sitä edellyttää, nimetä yhden tai useamman keskusviranomaisen vastaamaan päätösten hallinnollisesta lähettämisestä ja vastaanottamisesta ja toimivaltaisten viranomaisten avustamisesta.

Eräissä jäsenvaltioissa päätösten antamisesta ja täytäntöönpanosta vastaavia viranomaisia ovat kansalliset tuomioistuimet (Itävalta, Latvia, Liettua, Slovenia, Tšekki ja Unkari). Joissakin jäsenvaltioissa keskusviranomainen vastaa päätösten antamisesta ja täytäntöönpanosta (Alankomaat (Leeuwardenin yleinen syyttäjä), Tanska ja Viro (oikeusministeriö)). Ranskassa päätösten antamisesta vastaa syyttäjälaitos ja niiden täytäntöönpanosta vastaavat syyttäjät.

Asiakirjojen lähettämisestä vastaava keskusviranomainen on nimetty Latviassa, Liettuassa, Sloveniassa (oikeusministeriö), Tšekissä ja Unkarissa.

Suomi on nimennyt 2 artiklassa tarkoitetuksi toimivaltaiseksi viranomaiseksi oikeusrekisterikeskuksen.

3 artikla – Perusoikeudet

Puitepäättöksen 3 artiklan mukaan puitepäättös ei aiheuta muutoksia veloitteeseen kunnioittaa Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 6 artiklassa vahvistettuja perusoikeuksia ja oikeudellisia perusperiaatteita.

⁴ Toistaiseksi yksikään jäsenvaltio ei ole toimittanut komissiolle puitepäättöksen 20 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettua ilmoitusta siitä, että se haluaisi rajoittaa oikeushenkilöiden vastuuta koskevien säännösten soveltamista enintään viiden vuoden ajan puitepäättöksen voimaantulosta lukien.

Eräiden jäsenvaltioiden (Alankomaat, Ranska, Tanska) mukaan tätä artiklaa ei tarvitse saattaa osaksi niiden kansallista lainsäädäntöä. Itävallan ja Unkarin lainsäädännössä kyseinen artikla muodostaa pakollisen perusteen kieltäytyä täytäntöönpanosta. Eräät jäsenvaltiot ovat vedonneet tämän artiklan osalta kansalliseen lainsäädäntöön (Liettua, Slovenia). Suomen täytäntöönpanolainsäädännön mukaan päätöksen täytäntöönpanosta tulee kieltäytyä, jos on perusteltua syytä epäillä, että päätökseen johtaneessa menettelyssä on loukattu oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin takeita.

4 artikla – Päätösten lähettäminen ja keskusviranomaiseen turvautuminen

Tämän artiklan mukaan päätös voidaan yhdessä todistuksen kanssa lähettää sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sillä luonnollisella tai oikeushenkilöllä, jota vastaan päätös on annettu, on omaisuutta tai tuloja taikka asuinpaikkansa tai, jos on kyse oikeushenkilöstä, rekisteröity kotipaikkansa. Asiakirjojen lähettäminen tapahtuu suoraan toimivaltaisten viranomaisten välillä.

Alankomaat, Latvia, Liettua, Suomi, Tšekki ja Unkari ovat saattaneet kaikki 4 artiklan säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöään. Itävalta, Ranska, Slovenia ja Tanska ovat saattaneet tämän artiklan osaksi kansallista lainsäädäntöään vain osittain.

Virossa rangaistus voidaan panna täytäntöön sellaisten henkilöiden osalta, jotka ovat päätöksen antaneen jäsenvaltion kansalaisia tai asuvat siellä pysyvästi, sekä sellaisten henkilöiden osalta, jotka oleskelevat kyseisen jäsenvaltion alueella mutta joita ei luovuteta. Lisäksi rangaistus voidaan panna täytäntöön sellaisten oikeushenkilöiden osalta, joilla on rekisteröity kotipaikka täytäntöönpanovaltiossa.

5 artikla – Soveltamisala

Tässä artiklassa luetellaan rangaistavia tekoja, jotka edellyttävät päätösten tunnustamista ja täytäntöönpanoa ilman kaksoisrangaistavuuden tutkimista, jos teot ovat päätöksen antaneessa jäsenvaltiossa rangaistavia. Kaikkien muiden rangaistavien tekojen osalta täytäntöönpanovaltio voi tutkia kaksoisrangaistavuuden. Luettelo käsittää 32 rangaistavaa tekoa, jotka on lueteltu muissakin puitepäätöksissä (esimerkiksi eurooppalaista pidätysmääräystä koskevassa puitepäätöksessä), sekä eräitä muita rangaistavia tekoja, kuten

- tieliikenne rikkomukset, mukaan lukien ajo- ja lepoaikoja sekä vaarallisia aineita koskevien säännösten rikkominen,
- tavaroiden salakuljetus,
- aineettomien oikeuksien loukkaaminen,
- henkilöihin kohdistuvat uhkaukset ja väkivallanteot, mukaan lukien väkivaltaisuudet urheilutapahtumien aikana,
- vahingonteko,
- varkaus,

- teot, jotka päätöksen antanut valtio on säätänyt rangaistaviksi pannakseen täytäntöön Euroopan yhteisön perustamissopimuksen tai Euroopan unionista tehdyn sopimuksen VI osaston nojalla hyväksytyistä välineistä johtuvat velvoitteet.

Alankomaat, Itävalta, Liettua, Ranska, Suomi, Tanska, Unkari ja Viro ovat saattaneet luettelon osaksi kansallista lainsäädäntöään. Latvia, Slovenia ja Tšekki ovat toimittaneet vain osan luettelosta.

6 artikla – Päätösten tunnustaminen ja täytäntöönpano

Puitepäätöksen 6 artiklan mukaan päätös on tunnustettava ilman muita muodollisuuksia ja kaikki sen täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet on toteutettava viipymättä.

Alankomaat, Latvia, Ranska, Suomi, Tanska ja Tšekki ovat saattaneet tämän säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään. Itävalta, Liettua, Slovenia, Unkari ja Viro ovat panneet sen täytäntöön vain osittain. Yleisesti ottaen jäsenvaltiot eivät ole ilmoittaneet täytäntöönpanolle asetetuista määräajoista.

7 artikla – Perusteet tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta kieltäytymiselle

Puitepäätöksen 7 artiklassa säädetään useista perusteista, joiden nojalla jäsenvaltio voi kieltäytyä tunnustamasta päätöstä tai panemasta sitä täytäntöön. Kaikki kyseisessä artiklassa säädetyt perusteet ovat valinnaisia.

Ne ovat seuraavat:

- todistusta ei ole toimitettu, se on puutteellinen tai selvästi ei vastaa päätöstä (Ranska, Suomi ja Unkari ovat saattaneet tämän säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään valinnaisena, Alankomaat, Itävalta, Latvia, Liettua, Slovenia, Tanska ja Tšekki pakollisena sekä Viro osittain pakollisena ja osittain valinnaisena)
- ne bis in idem -periaate (Suomi ja Tanska ovat saattaneet säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään valinnaisena ja Alankomaat, Itävalta, Latvia, Liettua, Ranska, Slovenia, Tšekki, Unkari ja Viro pakollisena)
- kaksoisrangaistavuuden periaate (Suomi ja Tanska ovat saattaneet säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään valinnaisena ja Alankomaat, Itävalta, Latvia, Liettua, Ranska, Slovenia, Tšekki, Unkari ja Viro pakollisena)
- oikeus panna päätös täytäntöön on vanhentunut (Suomi ja Tanska ovat saattaneet säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään valinnaisena ja Alankomaat, Itävalta, Latvia, Liettua, Ranska, Slovenia, Tšekki, Unkari ja Viro pakollisena)
- alueperiaate (Alankomaat, Ranska, Suomi ja Unkari ovat saattaneet säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään valinnaisena ja Itävalta, Latvia, Slovenia, Tanska ja Tšekki pakollisena; sen sijaan Liettua ja Viro eivät ole panneet säännöstä täytäntöön)
- koskemattomuus (Suomi on saattanut säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään valinnaisena ja Alankomaat, Itävalta, Latvia, Liettua, Ranska, Slovenia, Tanska, Tšekki, Unkari ja Viro pakollisena)

- rikosoikeudellisen vastuun alaikäraja (Suomi on saattanut säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään valinnaisena ja Alankomaat, Itävalta, Latvia, Liettua, Ranska, Slovenia, Tanska, Tšekki, Unkari ja Viro pakollisena)
- sen henkilön oikeudet, jota asia koskee (Suomi on saattanut säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään valinnaisena ja Alankomaat, Itävalta, Latvia, Liettua, Ranska, Slovenia, Tanska, Tšekki ja Viro pakollisena; sen sijaan Unkari ei ole pannut säännöstä täytäntöön)
- langetettu taloudellinen seuraamus on alle 70 euroa (Alankomaat, Ranska ja Suomi ovat saattaneet säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään valinnaisena ja Itävalta, Latvia, Liettua, Slovenia, Tanska, Tšekki, Unkari ja Viro pakollisena (Virossa yläraja on 1 000 kruunua)).

Lisäksi kuusi jäsenvaltiota on säätänyt lisäperusteista:

- Tšekin ilmoituksessa todetaan, että sen kansallisessa lainsäädännössä ei tunnusteta oikeushenkilöiden vastuuta, joten Tšekki kieltäytyy panemasta täytäntöön oikeushenkilöitä koskevia päätöksiä.⁵
- Viro on esittänyt seuraavat lisäperusteet täytäntöönpanosta kieltäytymiselle: tuomioistuimen päätös ei ole tullut voimaan tai päätöksen on tehnyt tuomioistuin, jota ei pidetä riippumattomana (Viro tekee eron omien kansalaistensa ja muiden EU-kansalaisten välillä).
- Suomi on esittänyt seuraavan pakollisen lisäperusteen: täytäntöönpanosta tulee kieltäytyä, jos on perusteltua syytä epäillä, että päätökseen johtaneessa menettelyssä on loukattu oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin takeita.
- Unkari mainitsee ilmoituksessaan muutamia lisäperusteita, joiden nojalla täytäntöönpanosta on kieltäydyttävä: rikos, jota toisen jäsenvaltion päätös koskee, kuuluu Unkarin toimivaltaan (rikoslain 3 ja 4 §), ja kyseisestä rikoksesta voidaan Unkarin lain nojalla armahtaa. Täytäntöönpanosta on kieltäydyttävä myös silloin, kun ulkomailla tehdyn päätöksen voimaantulosta on kulunut yli vuosi tai kun rikoksen vanhentumisaika on umpeutunut. Tämä ei kuitenkaan estä täytäntöönpanoa silloin kun se on käynnistetty vanhentumisaajan kuluessa.
- Latvia on lisännyt lainsäädäntöönsä seuraavat pakolliset kieltäytymisperusteet: täytäntöönpanosta on kieltäydyttävä, jos on syytä uskoa, että rangaistus on langetettu rotuun, uskontoon, etniseen alkuperään, sukupuoleen tai poliittiseen vakaumukseen liittyvistä syistä, tai jos päätöstä ei ole mahdollista panna täytäntöön Latviassa.
- Slovenia on ottanut käyttöön kaksi lisäperustetta: täytäntöönpanosta voidaan kieltäytyä, jos on syytä uskoa, että rangaistus on langetettu rotuun, sukupuoleen tai poliittiseen tai uskonnolliseen vakaumukseen liittyvistä syistä, tai jos täytäntöönpano olisi ristiriidassa Slovenian perustuslain kanssa.

8 artikla – Maksettavan määrän määrittely

⁵ Toistaiseksi yksikään jäsenvaltio ei ole toimittanut komissiolle puitepäätöksen 20 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettua ilmoitusta siitä, että se haluaisi rajoittaa oikeushenkilöiden vastuuta koskevien säännösten soveltamista enintään viiden vuoden ajan puitepäätöksen voimaantulosta lukien.

Tämä artikla koskee tilannetta, jossa päätös liittyy tekoihin, joita ei ole tehty päätöksen antaneen jäsenvaltion alueella. Silloin täytäntöönpanovaltio voi päättää alentaa täytäntöönpanotavan seuraamuksen määrän siten, että se vastaa samankaltaisista teoista täytäntöönpanovaltion kansallisen lain mukaan säädettyä enimmäismäärää, kun teot kuuluvat kyseisen valtion toimivaltaan. Täytäntöönpanovaltion toimivaltaisen viranomaisen on tarvittaessa muunnettava seuraamus täytäntöönpanovaltion valuutaksi seuraamuksen määräämisajankohdan valuuttakurssia käyttäen.

Alankomaat, Itävalta, Liettua, Ranska, Slovenia, Suomi, Tanska, Tšekki ja Unkari ovat saattaneet tämän säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään. Viro ei ole pannut säännöstä täytäntöön. Latvian täytäntöönpanosäännöksissä viitataan ainoastaan valuutan muuntamiseen.

9 artikla – Täytäntöönpanoa koskeva lainsäädäntö

Puitepäätöksen 9 artiklan mukaan päätöksen täytäntöönpanoon sovelletaan täytäntöönpanovaltion lainsäädäntöä samalla tavoin kuin täytäntöönpanovaltion määräämään taloudelliseen seuraamukseen. Jos seuraamus on jo maksettu kokonaan tai osittain, maksettu määrä on kokonaisuudessaan vähennettävä täytäntöönpanovaltiossa täytäntöönpanotavasta määrästä.

Oikeushenkilöä vastaan langetettu taloudellinen seuraamus on aina pantava täytäntöön, vaikka täytäntöönpanovaltio ei tunnustaisikaan oikeushenkilöiden rikosoikeudellisen vastuun periaatetta.

Alankomaat, Itävalta, Ranska, Slovenia ja Suomi ovat saattaneet tämän artiklan osaksi kansallista lainsäädäntöään. Latvia, Liettua, Tanska, Unkari ja Viro ovat saattaneet säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään vain osittain.

Tämän artiklan osittainen täytäntöönpano johtuu siitä, että oikeushenkilöitä koskevaa 3 kohtaa ei ole saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä. Eräät jäsenvaltiot ovat vedonneet kyseisen kohdan osalta kansalliseen lainsäädäntöönsä (Alankomaat, Itävalta, Ranska). Tšekin kansallisessa lainsäädännössä ei tunnusteta oikeushenkilöiden vastuuta.⁶

10 artikla – Perimättä jääneen taloudellisen seuraamuksen sijaan määrättävä vankeusrangaistus tai muu vaihtoehtoinen seuraamus

Jos päätöstä ei voida panna kokonaan tai osittain täytäntöön, täytäntöönpanovaltio voi soveltaa vaihtoehtoisia seuraamuksia, vapausrangaistukset mukaan lukien, jos sen omassa lainsäädännössä tällaisissa tapauksissa sitä edellytetään ja päätöksen antanut valtio on 4 artiklassa tarkoitetussa todistuksessa sallinut kyseisten vaihtoehtoisten seuraamusten soveltamisen. Vaihtoehtoisen seuraamuksen ankaruus on määritettävä täytäntöönpanovaltion lainsäädännön mukaan, mutta se ei saa ylittää päätöksen antaneen valtion toimittamassa todistuksessa mahdollisesti ilmoitettua enimmäistasoa.

Itävalta, Liettua, Slovenia, Tšekki ja Unkari ovat saattaneet säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään. Latvia ei ole ilmoittanut eräistä säännöksistä. Viro on säätänyt taloudellisen seuraamuksen muuntamisesta vankeusrangaistukseksi tai yhdyskuntapalveluksi.

⁶ Toistaiseksi yksikään jäsenvaltio ei ole toimittanut komissiolle puitepäätöksen 20 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettua ilmoitusta siitä, että se haluaisi rajoittaa oikeushenkilöiden vastuuta koskevien säännösten soveltamista enintään viiden vuoden ajan puitepäätöksen voimaantulosta lukien.

Eräät jäsenvaltiot ilmoittivat, ettei niiden kansallisen järjestelmän puitteissa ole mahdollista soveltaa vaihtoehtoisia seuraamuksia niiden omalla alueella eikä ulkomailla (Ranska ja Suomi) tai ainoastaan niiden omalla alueella (Tanska). Alankomaat on saattanut tämän säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään. Alankomaissa tuomari voi antaa luvan vankeusrangaistukseen, jos seuraavat edellytykset täyttyvät: taloudellisen seuraamuksen määrännyt toimivaltainen viranomainen on todennut päätöksessään, että vankeusrangaistus on mahdollinen, jos seuraamusta ei panna täytäntöön; tuomittu ei suorita taloudellista seuraamusta eikä ole muita keinoja seuraamuksen täytäntöönpanoon; päätöksen antanut viranomainen on hyväksynyt vankeusrangaistuksen vaihtoehdoksi taloudelliselle seuraamukselle.

11 artikla – Amnestia, armahdus, tuomion uudelleen käsittely

Tämän artiklan mukaan päätöksen antanut valtio ja myös täytäntöönpanovaltio voivat myöntää yleisen armahduksen (amnestia) tai armahduksen. Sen sijaan ainoastaan päätöksen antanut valtio saa ratkaista päätöksen uudelleen käsittelyä koskevan hakemuksen.

Eräät jäsenvaltiot ovat saattaneet tämän artiklan osaksi kansallista lainsäädäntöään (Alankomaat ja Suomi). Tanskan ja Tšekin täytäntöönpanosäännökset koskevat ainoastaan armahduksen myöntämistä niiden omalla alueella. Liettua on pannut artiklan täytäntöön yleisen armahduksen ja armahduksen osalta, mutta sen täytäntöönpanosäännöksissä ei mainita tuomion uudelleen käsittelyä. Viron lainsäädännön mukaan yleisestä armahduksesta, armahduksesta ja päätöksen uudelleen käsittelystä vastaa päätöksen antanut valtio. Latvia on viitannut tilanteeseen, jossa päätöksen antaneen jäsenvaltion myöntämä yleinen armahdus tai armahdus sitovat Latviaa. Itävalta ja Slovenia ovat säätäneet yleistä armahdusta ja armahdusta koskevan säännöksen pakolliseksi perusteeksi kieltäytyä täytäntöönpanosta (lisäksi Slovenia vetoaa tältä osin kansalliseen lainsäädäntöönsä). Itävalta on ilmoittanut tuomion uudelleen käsittelyn osalta, ettei kyseistä säännöstä tarvitse saattaa osaksi sen kansallista lainsäädäntöä.

Unkari ei ole saattanut tätä artiklaa osaksi kansallista lainsäädäntöään. Myöskään Ranska ei ole pannut artiklaa täytäntöön, mutta se vetoaa asiaan liittyviin säännöksiin kansallisessa lainsäädännössään.

12 artikla – Täytäntöönpanon lopettaminen

Tämän artiklan mukaan täytäntöönpanovaltion toimivaltaiselle viranomaiselle on ilmoitettava välittömästi päätöksestä tai toimenpiteestä, jonka seurauksena päätös ei enää ole täytäntöönpanokelpoinen tai se vedetään jostain muusta syystä pois täytäntöönpanovaltiosta. Täytäntöönpanovaltion on lopetettava päätöksen täytäntöönpano heti kyseisen tiedon saatuaan.

Alankomaat, Itävalta, Latvia, Liettua, Ranska, Slovenia, Suomi, Tanska, Tšekki ja Unkari ovat saattaneet tämän säännöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään kokonaisuudessaan. Viro ei ole saattanut tätä artiklaa osaksi kansallista lainsäädäntöään.

13 artikla – Päätösten täytäntöönpanosta kertyneet varat

Tämän artiklan mukaan päätösten täytäntöönpanosta kertyneet varat saa täytäntöönpanovaltio, jollei toisin ole sovittu, erityisesti tapauksissa, joissa on uhreja eivätkä uhrin ole asianosaisena yksityisoikeudellisessa oikeudenkäynnissä.

Alankomaat, Itävalta, Liettua, Ranska, Slovenia, Suomi, Tanska, Tšekki ja Unkari ovat saattaneet tämän artiklan osaksi kansallista lainsäädäntöään. Latvia ja Viro eivät ole panneet sitä täytäntöön.

14 artikla – Täytäntöönpanovaltion toimittamat tiedot

Tämän artiklan mukaan täytäntöönpanovaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava päätöksen antaneen valtion toimivaltaiselle viranomaiselle viipymättä päätöksistä, jotka koskevat tunnustamista tai täytäntöönpanoa.

Alankomaat, Itävalta, Latvia, Liettua, Slovenia, Suomi, Tšekki ja Unkari ovat saattaneet tämän artiklan osaksi kansallista lainsäädäntöään. Ranska on saattanut tämän artiklan osaksi kansallista lainsäädäntöään lukuun ottamatta seuraamusten muuntamista, josta ei säädetä Ranskan lainsäädännössä.

Viro ei ole saattanut tätä säännöstä osaksi kansallista lainsäädäntöään. Tanska on ilmoittanut, että tämä säännös ei edellytä täytäntöönpanotoimia.

15 artikla – Päätöksen lähettämisen seuraukset

Artiklassa säädetään tapauksista, joissa päätöksen antanut valtio saa poikkeuksellisesti jatkaa sen täytäntöönpanoa.

Viroa lukuun ottamatta kaikki ilmoituksen lähettäneet jäsenvaltiot ovat saattaneet tämän artiklan osaksi kansallista lainsäädäntöään.

16 artikla – Kielet

Puitepäätöksen 16 artiklassa säädetään, että todistus on käännettävä täytäntöönpanovaltion viralliselle kielelle tai jollekin niistä. Jäsenvaltio voi kuitenkin milloin tahansa ilmoittaa, että se hyväksyy yhdelle tai useammalle muulle EU:n viralliselle kielelle tehdyn käännöksen.

Useimmat jäsenvaltiot edellyttävät käännöstä omalle viralliselle kielelleen (Itävalta, Ranska, Tanska, Tšekki, Unkari). Muut jäsenvaltiot hyväksyvät lisäksi englanninkielisen käännöksen (Alankomaat, Latvia, Liettua, Slovenia, Viro). Suomi hyväksyy suomen-, ruotsin- tai englanninkielisen todistuksen tai myös muulla kielellä toimitetun todistuksen, jos sen hyväksymiselle ei ole muutoin esteitä.

17 artikla – Kulut

Tämän artiklan mukaan jäsenvaltiot eivät saa vaatia toisiltaan korvausta puitepäätöksen soveltamisesta aiheutuvista kuluista. Alankomaat, Itävalta, Slovenia, Suomi ja Tšekki ovat saattaneet tämän artiklan osaksi kansallista lainsäädäntöään. Latvia, Unkari ja Viro eivät ole panneet sitä täytäntöön. Liettua, Ranska ja Tanska ovat ilmoittaneet, että tämä säännös ei edellytä täytäntöönpanotoimia.

3. PÄÄTELMÄT

Tässä vaiheessa ei ole mahdollista arvioida perusteellisesti sitä, miten 24. helmikuuta 2005 tehty neuvoston puitepäätös 2005/214/YOS on saatettu osaksi Euroopan unionin jäsenvaltioiden kansallista lainsäädäntöä. Täytäntöönpanoaste ei kuitenkaan ole tyydyttävä, koska vain 11 jäsenvaltiota on toimittanut ilmoituksen.

Kansalliset täytäntöönpanosäännökset ovat yleisesti ottaen puitepäätöksen mukaisia erityisesti tärkeimpien kysymysten osalta, joita ovat kaksoisrangaistavuuden tutkimisesta luopuminen ja päätösten tunnustaminen ilman muita muodollisuuksia. Komissio on tarkastellut perusteita päätösten tunnustamisesta tai täytäntöönpanosta kieltäytymiselle ja joutuu valitettavasti toteamaan, että vaikka lähes kaikki jäsenvaltiot ovat saattaneet säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöään, perusteiden soveltaminen on useimmiten säädetty pakolliseksi. Eräät jäsenvaltiot ovat myös säätäneet lisäperusteista. Tämä ei selvästikään ole puitepäätöksen mukaista.

Komissio kehottaa kaikkia jäsenvaltioita tarkastelemaan tätä kertomusta ja toimittamaan komissiolle ja neuvoston pääsihteeristölle kaikki asiaa koskevat lisätiedot puitepäätöksen 20 artiklan mukaisten velvoitteidensa täyttämiseksi kaikilta osin. Lisäksi komissio kehottaa niitä jäsenvaltioita, jotka ovat ilmoittaneet valmistelevansa kansallista lainsäädäntöä, antamaan kyseiset lait mahdollisimman pian ja ilmoittamaan ne komissiolle.